

Andre kapittel

*Der fortelleren blir sulten, treffer en
hjelmprydd valkyrie og sjøsetter en båt.*

Det ble svart.

Hva Gunnar kunne finne på, under hva slags påskudd han skulle lokkes ut i Oslomarka og hva som skjedde med ham til slutt, – det fikk jeg aldri vite. De følgende minuttene husker jeg bare som en powerpointpresentasjon: stillbilder som glir over i hverandre uten meningsfylt innhold – Ansiktene på de to nordmennene, plutselig fordreide og forvokste – stolen i henda mine, heva foran meg – de to sammensvorne som plutselig stirrer på meg – utgangen på Kafé Wassala, langt borte, som i enden av en tunnel – kafegulvet i nærbilde – Jean Jacques' føtter – en rekke av ansikter med store hvite øyne, skjønnheten, bokklubben, kuleklinkerne – bartenderen som dupper opp og ned mens han beveger leppene lydløst – regn som slår mot asfalt – billykter i regnet – et langt fortau – og ende-

lig, som ei lykt i natta–Vippetangen brygge og båten til øya.

Det var i går. I dag sto jeg i det solbelyste Asker, den hviteste, mest villabevokste, seilbåtbestrødde og gullkortbeslåtte av alle norske bygder.

Fremdeles med titusen i kontanter i ei innerlomme som i løpet av natta hadde vokst på hjernebarken og fortrengt venstre lunge og øvre hjertekammer: en svulst hele organismen lengta etter å bli kvitt.

Sulten og tørst var jeg også.

Dagen hadde gått med til å handle alt annet enn mat...

Og lå det ikke en kiosk der borte i svingen? Et vennlig vertshus der jeg kunne få skjært bort litt av svulsten og samtidig slukke både sult og tørst? Det kunne jo ikke skade å kikke innafør.

Gårsdagen hadde satt en støkk i meg. Hodet jeg stakk inn døra i Børeks Bistro var et klokere og mer forsiktig hode enn det jeg dro ut av Kafé Wassala dagen før.

Det hender jeg reiser utenlands. Det hender jeg blir borte noen måneder av gangen. Det har sine

fordeler. Ulempen er at jeg aldri venner meg til det norske prisnivået. Spisesteder, særlig små, upretensiøse spisesteder som denne kiosken, framstår som surrealistiske installasjoner. Et interiør i gul furu, et durende brusskap, ei stekeplate og en frityrkoker: ingenting som signalerer annet enn trauste proteiner. På veggen en meny med tall og ord. Tall som 95,- 120,- 68,- 210,- 180,-. Ord som hamburger, wiener, dobbel, m/ost, løvstek, salat. Men orda har ingenting med tallene å gjøre. Orda hører hjemme her i denne kiosken, men tallene er rømlinger fra et kontinentalt etablissement der lompe og mos er ukjente størrelser. Jeg blir som oftest stående å blunke mens hjernen prøver å kople rett tall til rett rett.

I dag var problemet et helt annet. Jeg var villig, ja ikke bare villig, jeg var sugen etter å betale skamløse summer for pølse og vann med en dråpe sitron, men svulsten i lomma var urørlig. Den var reservert Martin.

Jeg hadde ringt Martin to uker tidligere etter å ha sett annonsen hans. 10.000,- for en 19 fots Albin med senkekjø, motor, rigg og seil inkludert, det var

nesten ikke til å tro. Etter å ha lest meg opp på aerodynamikk og seilteori visste jeg hva jeg ville ha; en 25 fots aluminiumstrimaran med solcellepanel, selvgenererende motor og forbrenningstolett. Noe slikt var imidlertid ikke å finne, så valget sto mellom Martins Albin, en Marieholm på Høvikodden og en 25 fots Maxi som nevøen til Jonny prøvde å bli kvitt.

Nevøen til Jonny hadde begynt på BI. Han hadde fanga opp den delen av økonomisk teori som handler om å kjøpe billig å selge dyrt. For å øve seg hadde han investert deler av studielånet i en rimelig seilbåt. Nå gjensto bare den andre delen av teorien. Selv hadde jeg en teori om at bare jypningen fikk steke lenge nok i sitt eget fett så ville han la båten gå med tap. Det var kjøpers marked og kjøperen var meg, noe som ga meg en behagelig følelse av makt.

Foreløpig hadde ikke studenten oppdaga de nye markedsforholdene. Han ville fortsatt ha 50.000,- for båten.

*

Da var Martins Albin langt mer interessant.

Martin viste seg å være vanskelig å få tak på. Han sang i et amatørkor, og forsommeren er tydeligvis høysesong for staute menn i hvite sangerluer. Øvde han ikke, så var det konsert. Var det ikke konsert, så var det et dikterjubileum som skulle markeres. Flerstemt. Det hadde vært lettere om det bare hadde vært Martin og jeg som satte hverandre stevne, men jeg var avhengig av en konsulent. Bortsett fra jolla, den uten lanterner, hadde jeg ingen erfaring med båt.

Jeg måtte ha med meg en kompis, en som hadde røntgenblikk og kunne se gjennom fire lag epoksy, røske resolutt i riggen, stikke fingeren gjennom skroget og si «plastpest» med skråsikkert tonefall. Uten å bli avslørt.

Jeg har faktisk flere slike kamerater. Noen har skuespillerutdanning. Andre er politikere. Og noen har båt. Men hver gang jeg fikk gjort en avtale med en kamerat med fartstid, så sto Martin sammen med andre aldrende menn ute i den grønne lund og sang om studentens lykkelige dager.

Det endte med at vi fant båten uten Martin. Den lå i strandkanten på en hjemmesveisa båthen-ger som ville fått Reodor Felgen til å nikke gjenkjennende.

Artur krøp under båten og studerte senkekjølen. Han syntes det var en spennende ide og tilrådde øyeblikkelig kjøp. Han gjør gjerne det.

Jeg har Artur mistenkt for å bruke meg som forsøkskanin. Når noe er originalt nok til at han har lyst til å prøve det, men for sært til at han vil forbindes med det, så ringer han meg. Siderproduksjon, økologisk småbruk, mobiltelefon som GPS, pakketur til Nordkorea: Hans begeistring på mine vegne er uten grenser.

Sverre saumfor seila. For meg så de ut som en fillehaug der ånden forlengst var forsvunnet, men Sverre var fornøyd. Han forklarte at de var av en type som hadde vært utbredt på søttallet og at de helt sikkert holdt et år til. Skroget var det ingenting å si på og båten var romslig innvendig.

Det var bare motoren som gjensto. Den var forsvunnet. Like forsvunnet som Martin.

Kanskje han hadde tatt den med seg? Kanskje sto den ute i grønnsværet sammen med de andre astmatikerne og hosta og spytta kjølevann til tonene av «Ut mot havet».

Eller kanskje sto den innelåst i garasjen.

Tirsdag klokka 20.15.00 ringte Martin. Klokka 20.15.04 sa mobiltelefonen takk for seg. Det var maksimalt uheldig. Mobilladeren lå på ei øy i Oslofjorden og jeg sto på Majorstua med en død telefon og et akutt kommunikasjonsbehov. Når den synkende båtselgeren endelig ga livstegn fra seg! Fortærende.

Jeg reiste hjem til Artur. Han hadde møte i Wagnerselskapet, men slapp meg pliktskyldigst inn og forviste meg til kontoret sitt med ordre om ikke å forstyrre. Akkurat hvordan man går fram for å forstyrre et fulltallig Wagnerselskap fikk jeg ikke vite.

Gjennom veggen drønna germansk nasjonalromantikk:

– Brünnhilde!

Jeg stakk fingeren i øret og ringte Martin. Jeg kunne høre telefonen hans ringe et sted langt borte bak Fafnirs dødskamp eller hva det nå var. Så tok

Havet

Martin telefonen og ut gjennom røret bølga Skomværsvalsen. Martin sang i et sjømannskor!

– Hallo?

Det var Martin.

– Heilige Braut!

Det var Wagneristene.

– Hal topsail my boys, heave ho!

Det var sjømannskoret.

– Er det Martin?

Det var meg.

– Hallo?

Det var Martin igjen.

– Woops jamboree, her kommer vi.

– Wach' auf! Öffne dein Auge!

– For den gode tid er over og forbi.

– Er båten fortsatt til salgs?

– Skuta het Skomvær av Porsgrunn by.

– Jeg mener båten din!

– Wer verschloss dich wieder in Schlaf?

– Hal topsail my boys, hei hå!

– Jeg er på korøvelse!

– Du sier ikke det!

– Hva?

- Wer band dich in Schlummer so bang?
- Du sier ikke det!
- Jo!
- Heiajoho! Grane!
- Hør skipsklokkens klang.
- Jeg kjøper båten din!
- Ding Dang!
- Det er litt vanskelig å høre.
- Det var en gang!
- Siegfried! Siegfried!
- Jeg kjøper båten din!!!
- Går det bra med deg?

Det var Arturs på alle måter framifrå samboerske som stakk hodet inn. Hodet var iført gummi-hjelm med horn og blonde fletter. Det er et hodeplagg en sjelden ser på norske kvinner i våre dager. Jeg ga henne mitt bifall med tommelfingeren mens jeg brølte til Martin av full hals. Disse fintfølende Wagneristene kunne bare ha det så godt.

- Båt! Kjøpe! Sjøsette! Når?!
- Sing Sailor Oh, kom det fra sjømannskontoret.
- Siegfred!
- Torsdag, sa Martin. Kontant betaling.

*

Og derfor marsjerte jeg ut av Børeks bistro like sulten som jeg kom inn. Tjue minutter senere traff jeg endelig den mystiske Martin i Stakavik. Han var ikke så gammel som jeg hadde forestilt meg, og han hadde ikke sangerlue.

– Har du ikke med deg mat? undra Martin seg. Dette her kan nok ta litt tid.

Martin hadde stoffa båten, men ikke sjøsatt den. Motoren hadde han kjørt i ei bøtte med ferskvann. Jeg trakk på det, og forlangte å få se den i aksjon på fjorden før handelen var avgjort. Martin aksepterte det, men nå var han mest opptatt av mitt velbefinnende. – Vil du ha noe å drikke på så lenge?

– Litt vann kanskje? Hvis du har?

Martin hadde ikke det, men han kunne kjøre å hente.

Og så var Martin borte og jeg ble sittende og se ut over fjorden og kjenne at jeg var ganske sulten og at turen bort til Arturs bryggeplass nok ville bli ganske lang.

Innerst i vika holdt fire tenåringer på med en av tenåringenes spesialøvelser: Hyle og kaste hverandre i vannet. Jeg prøvde å huske min egen pubertet. Hylte jeg? Definitivt ikke. Kasta jeg noen i vannet? Ikke som jeg kunne huske. Burde jeg ha gjort det? Var det å kaste hylende tenåringsjenter i vannet en erfaring jeg burde fått med meg i livet? Lot det seg ta igjen? Ville en velholdt førtiåring med sammen-surpa trut gjøre samme nytte?

Jeg ble avbrutt i funderingene av Martin som kom tilbake med ei flaske Farris. Han lurte på om jeg hadde med meg bensin. Jeg hadde ikke med meg bensin. Jeg hadde regna med at båten kom med litt bensin. Martin hadde ikke regna med det. Men han kunne kjøre å kjøpe.

Nok en gang ble jeg sittende å stirre ut over fjorden.

Borte ved Nesoddlandet gled to hvite seil over vannspeilet. Snart skulle jeg gli samme vei. Ført ankre opp på Arturs holme, og siden seile ut fjorden til måkeskrik og makrellfiske.

Over de glitrende bølgende klang fortsatt tenåringenes skrik:

– Kristoffer! DIN JÆVLA KØDD!!

Jeg tror jeg kunne hatt glede av å kaste kvinner i vannet. Jeg tror jeg forstår den repetitive, nesten rituelle handlingen: plukke opp, kaste i vannet, plukke opp, kaste i vannet – som et spedbarn som aldri blir lei av å kaste smokken. Det jeg ikke ville takle er hylene.

–Jeg skal faen meg skjære av deg pikken din DASS!

Jeg vet det er gledeshyl. Jeg vet det er uforfalska fryd de slipper ut av seg. Det er nok frekvensen jeg ikke takler.

Etter ei stund kom Martin tilbake med bensin på kanne og ei kasse med ting.

– Her er noen ting, sa Martin. Han holdt kassa forsiktig foran seg, slik man holder en halvwill katt: klar til å slippe om den skulle snu seg å angripe. Jeg tok i mot. Kassa inneholdt en autopilot, ei halv båts-hake, et par kart og noe jeg ikke kjente igjen.

– Det hører visst til.

Jeg nikka.

– Også har jeg puter, sa Martin og forsvant for å hente putene.

Jeg gikk ut på bryggekannten og lot vannet i vannet. Jeg så på boblene som kom til overflata og sprakk, en etter en. Jeg var forberedt på en ny venteperiode, men Martin var tilbake før jeg var ferdig med å riste av den siste dråpen.

– Ja, kremta Martin.

– Ja, svarte jeg.

– Ja, det er fine puter.

Jeg gav ham rett i at det var fine puter. Hverken jordslag eller flekker av noe slag.

Så ville Martin ro ut med jolla si for å feste et tau i ei bøye som lå ute i vika.

– Det kan være godt å ha noe å fortøye i, mente Martin. – Når båten kommer på vannet.

Den ene enden av tauet bandt Martin til brygga. Resten av taukveilen slang han ombord i ei jolle som var akkurat stor nok til ham og tauet og så gav han seg til å ro.

Vårt lands historie er full av heroiske roere. Fra Olav Trygvesson til Terje Vigen. De har rodd for livet. De har rodd for moro skyld. De har rodd for barn og viv og to tønner bygg: vikinger, hvalfangere og snørefiskere. Enhver nordmann som graver

dypt nok i sin egen slektshistorie vil snarere før enn siden finne en værbitte kar med sydvest på hodet og årer mellom tollepinnene.

Martin var det siste skuddet på en stolt stamme. Han hadde om lag femti favner å tilbakelegge og han rodde med forfedrenes nedarvede erfaring, i lange, seige, målbevisste tak utover vika der i Asker.

Det var bare en antydning til strøm- eller kanskje et onskapsfullt vindpust- som ødela kursen for ham og da han snudde seg for å sjekke kursen tok han et odde åretak for mye og satte jolla i rotasjon. Han retta raskt opp feilen, men nå hadde han fått tauet rundt foten og ble holdt igjen av brygga. Martin sparka irritert med foten, men oppnådde bare å lage mer vase i tauet. I mens drev båten tilbake mot brygga.

Å løse opp i garn og snørevaser mens de rodde, var noe forfedrene måtte lære seg tidlig. Martin var ikke dårligere. Han slapp årene, dro i tauet, grep årene igjen, rodde et par tak, dro i tau, sparka, slapp, rodde, grep, dro, slapp, drev, rodde, sparka, reiste seg og satte seg, snudde seg, andøvde, rodde, navi-

gerte og surra seg stadig lengre inn i et inferno av nylontau og årer.

Imens hadde båten snudd på eget initiativ og satt kursen mot stranda der tenåringene fortsatt hylte og kasta, kasta og hylte.

Med et snøft som en såra sjøløve reiste Martin seg og kasta taujævelskapen i vannet. Så rodde han inn til brygga etter et nytt.

Der og da følte jeg en godhet for ham som jeg sjelden føler for middelaldrende menn.

Han strevde sånn. Han ville så gjerne gjøre alt riktig, men ting vasa seg til for ham.

– Nå sjøsetter vi, sa Martin.

*

Sjøsettingen forløp slik: Jeg holdt i sveiva på en gammel vinsj og slapp Martins henger langsomt nedover mot vannet. Martin løp rundt, flytta planker, bendte med et spett, dytta og skjøv.

Hengeren nådde vannkanten. Snart var hjula under vann, så kjølen og så båt krybba. Hengeren kjørte videre på sin undersjøiske ferd, rulla over rur

og blåskjell, før den svingte, la seg parallelt med brygga og sto bom fast.

– Det er nok en stein, sa Martin. Det pleier å ligge en stein akkurat der.

Så tok han av seg klærne og gikk i vannet.

Martins kropp var mager og vinterbleik. Han dukka under, kom opp for å puste i blant og forsvant i bølgene igjen med spett og spade. Jeg satt på land og følte meg slem. Hensynsløs. Det var min båt han strevde med å gjøre klar. Jeg burde følge etter ham. Arbeide i lag med ham der nede under vannet. Vi skulle lempe stein som to tilårskomne tritoner der nede i tareskogen.

Jeg ble sittende.

Det begynte å kveldes da Martin kom opp, lyseblå i sommerbrisen, og forkynte at barrieren var borte. Hengeren rulla avgårde igjen og så tok båten vannet.

Den som aldri har sett en båt bli sjøsatt, har gått glipp av et av tilværelsens magiske øyeblikk. Kanskje ikke på høyde med en barnefødsel, men ganske visst i klasse med en folunges første steg,

doble regnbuer, måneformørkelser og fuglefjellene på Færøyene.

Om det er en barkbåt eller en supertanker så skjer det på samme måte. I det ene øyeblikket blir båten holdt oppe av hender, teknologi, slipp og sivilisasjon. I det neste øyeblikket er den i vannets vold – og vannet bærer! Vann! Det elementet vi koker suppe av – og vasker gulv med. Vann som lekker gjennom sprukne takrenner og fyller verdens klosetter. Det bærer en båt! Jeg tror ikke på Gud. Jeg tror ikke på jomfrufødsler eller helbredelse ved bønn, men at vannet bærer en båt, det tror jeg må være et mirakel.

I noen sekunder slo skroget ukontrollert mot brygga, så stramma Martin tauet, resultat av rotur nummer to, og Albin 70 sto i stram givakt, fortøyd i ei gul bøye forut og Asker kommune bak.

*

Båten hadde rullefokk.

Helt nødvendig, hadde Artur sagt. Han håndterte sin egen båt ved å trykke på knapper.

Juks, mente Jonny som var purist. – Det blir ikke ordentlig seiling på den måten.

Martin begynte å montere fokka.

Hvordan virker den, spurte jeg.

Som ei rullegardin, svarte Martin.

Og da kjente jeg ham igjen.

Det nedslåtte blikket, de inntrukne leppene, fingrene som famla med mekanismen, liksom sloss med den og tapte.

Jeg hadde sett alt sammen før. Jeg hadde hviska bak ryggen hans, skutt viskelær på ham og ledd ham rett opp i fjeset.

Det var lærer Staahl.

Lærer Staahl balanserte på en skvetten kontorstol oppå en femten cm høy plating fremst i klasserommet og reparerte kartet over Palestina.

– Det fungerer akkurat som ei rullegardin, forklarte han og stramma fjæra med en kulepenn til den sto så spent som ei fjær kan stå, før den fant en vei ut av lærer Staahls svette fingre og med et triumferende spjong sendte kulepenningen i bane over hodene våre. En gang traff den Bjørn i panna.

Hvis lærer Staahl var så heldig å få gjort mekanismen fast uten å såre noen, ble han stående å rykke hjelpeløst i kartsnora. Palestina hang like fast.

– Merkelig, mumla han. Det fungerte jo i går.

– Du må ikke stramme med kartet inne, forklarte Bjørn. – Det er når det er ute det skal være stramt. Han gned seg i panna og var den eneste av oss som ville ha slutt på showet.

– Mm, mm. Jeg forstår. Jeg forstår, nikka lærer Staahl og forsto ingenting.

Martin nappa i fokkeskjøtene.

– Merkelig, merkelig. Det fungerte i fjor.

Lærer Staahl. Uten tvil.

Jeg er ikke noe praktisk menneske. Det går årevis mellom hver gang jeg treffer noen som er mer treneva enn jeg er sjøl. På de førti åra som har gått mellom lærer Staahl og Martin har det kanskje skjedd tre eller fire ganger. Når det skjer blir jeg usikker. Jeg er så vant til at andre tar seg av det praktiske i livet at jeg aldri har lært meg å veilede folk.

Jeg prøver å forestille meg at jeg tar en hammer eller et ratt ut av henda på noen og sier: – Se her. Slik skal det gjøres.

Hvordan ville de reagere? Gi meg en på trynet? Bryte sammen i krampelatter?

Jeg har aldri prøvd.

Martin heiste forseilet opp og ned, dro i skjøtene og halte i det som var å hale i. Handbevegelsene ble raskere og stadig mindre presise.

– Merkelig, sa Martin. Veldig merkelig.

Jeg så for meg kulepennen i Bjørns panne og tok mot til meg.

Du må ikke stramme når seilet er rulla opp, sa jeg. Det er når seilet er ute den skal være stram.

Det var en seier og et tap.

Det var en seier å ha rett.

Å se en voksen mann bli ydmyka var bare ubehagelig. Jeg bestemte meg for å forbli et upraktisk menneske.

*

Så var det senkekjølen.

– Hvor er senkekjølen, spurte jeg.

– Under båten, svarte Martin.

– Jeg mener, hva gjør jeg med den?

– Du senker den.

Jeg ba ham demonstrere.

Martin løsna et tau innunder masta. Noe rumla og smalt under oss.

– Det var det?

– Ja. Det er veldig enkelt. Du løsner festet og så tar tyngdekraften seg av resten.

Martin smilte så stolt at en kunne tro tyngdekraften var dattera hans.

– Kan du ta den opp igjen?

– Hva da?

– Opp. Trekke den inn i båten igjen.

– Selvsagt.

Martin rørte seg ikke.

– Kan du vise meg hvordan?

– Ja, du bare trekker i det samme tauet.

Martin rørte seg fortsatt ikke.

– Jeg vil gjerne se det.

– Javel?

– Hvordan du gjør det, mener jeg.

Havet

– Det tar jo litt tid.

– Mye tid?

– Det kommer an på.

– På hva da?

– På hvor hardt du drar.

Jeg bestemte meg for at jeg nok dro middels hardt.

– Da er det nok best å bruke vinsjen.

– Ok!

Vi målte hverandre med blikket nå. Dette var i ferd med å bli en kamp mellom viljer. Til slutt vek Martin og jeg sto atter tilbake som den hensynsløse, kravstore.

Martin la seg på kne og surra tauet rundt vinsjen. Så gav han seg til å sveive og hale samtidig.

– Ser du?

Tauet rørte seg ikke.

– Det rører seg ikke, mumla jeg. Dette bar galt avsted.

– Jo, jo. Det tar bare litt tid.

Tauet gled friksjonsfritt rundt vinsjen, mens Martin sveiva som en helt.

– Man må bare holde på ei stund. Så kommer den opp.

En illusjon brast.

Jeg hadde sett for meg hvordan jeg med raske drag i vinsjen skulle heve kjølen, elegant sveve over farlige skjær og seile i land på perlehvite strender mens de andre seilbåtene lå igjen ute på dypet med fastkjølene sine.

Det var åpenbart ikke slik det fungerte.

En senkekjøl er ingen hevekjøl.

Men nå satt jeg fast. Jeg kunne ikke trekke meg fra handelen. Ikke etter alt slitet og alle ydmykelsene Martin hadde hatt for min skyld. Det hadde jeg ikke samvittighet til. Og kjølen var jo i alle fall praktisk, var den ikke det? Den kunne ihvertfall senkes!

– Du ser den rører seg?

Martin henta krefter fra reservetanken nå.

– Ok, samtykte jeg. – Den rører seg.

Martin slappa av og jeg følte meg som en dritt. Var det sånn det var å ha overtaket på folk? Jeg er ikke vant til det. Draugen ta hele kjøpers marked! Det er mye enklere å la andre legge føringene og så akseptere dem – eller skygge banen. Men her var det

tydeligvis jeg som hadde bukta og alle endene. Og Martin var sjeleglad for alle tauender han kunne bli kvitt.

Antakelig kunne jeg prute også. Artur hadde foreslått det.

– Jeg kan ikke prute på titusen. Det er gibortpris!

– By åtte, sa Artur. Han er flink med penger, gutten.

Martin måtte hente enda litt krefter fra reservetanken, for nå skulle motoren ombord. Jeg grep meg sjøl i å ønske at motoren skulle streike, eller at Martin skulle miste den i vannet der han sto og balanserte den på kanten av jolla.

Men slik gikk det ikke. Martin fikk motoren på plass og starta den på første drag. Han så triumferende på meg. Statusvekta bikka ørlite grann over til hans side.

Jeg så ut over fjorden. Et sted hadde Martin sin plass. Kanskje bak rattet på en bil på vei over en støvete prærie. Kanskje på en barkrakk i en bisarr klubb. Kanskje ved kongens bord. Men ikke her. Ikke i en båt. Jeg bestemte meg for å ta byrden fra

ham. Rullefokk, senkekjøler og det hele. Det var jo det jeg ville.

– Skal vi skrive kontrakt, spurte Martin.

– Ja, svarte jeg.

Mens Albin gynga behagelig fram og tilbake og jeg grubla på om jeg fortsatt led av sjøsjuke, skrev Martin en detaljert kontrakt i to eksemplarer på ei medbragt notatblokk. Da han var ferdig var jeg så sulten at jeg kunne satt navnet mitt på hva det skulle være.

Og så var jeg endelig kvitt den brennende pengebunken.

– Takk, sa Martin, gav meg mitt eksemplar i neven, hoppa i jolla og var borte.

Det var med en følelse av høytid jeg starta motoren på min egen båt og kjørte utover fjorden. Foran meg lå vannflata blank og urørlig, bak meg døde lyden fra de hylende tenåringene gradvis bort.

– Marius, gjør du det der kommer jeg ALDRI mer til å...

Hva hun aldri mer ville gjøre, forsvant i motorduren.

Nå var det bare meg, båten og havet.